Ч. 92. Второк 11 мая (28 цьвітня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоbooженем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної.— Про положене в Туреччині.

На послідним засіданю ради державної веда ся дискусия над наглячим внесенем в справі розпущеня резервістів покликаних до служби в Босні і Герцеґовині та відшкодованя для їх родин. Перший промовляв внескодавець пос. Гакенберґ. По нім говорив п. мінїстер краєвої оборони ґен. Ґеорґі.

На початку своєї бесіди заявив він, що поліпшене заграничного положеня уможливило увільнити всіх резервістів, а між ними і тих вояків, що належать до 1905 року бранки, а котрих задержано в осени 1908 р. Дальше увільнено часть доповняючої резерви і перенесено її знов в нечинний стан. Мінїстер вказує на видані 12 цьвітня розпорядженє для войска, а 14 цьвітня для воєнної маринарки, котрі вже перевели териториальні команди, або частю ще виконують. Так в армії як і в краєвій обороні увільнено всїх резервістів, а в краєвій обороні ще й усїх доповняючих резервістів, але у войску тілько частину їх. Відтак обговорював п. мінїстер приписи розпорядженя в справі почисленя часу служби за войскові вправи, а потім зазначив, що хоч відносини монархії до сусїдних країв тепер вже прояснили ся, то все таки відносини на границї ще так не сконсолідовані, щоби міг тепер послїдувати поворот войска з Босни до нормального стану. Доповняючих резервістів з уваги на те, що они переходять нормальне число войскового стану та, що они не зовсїм здатні до войскової служби — не слїд уживати до чинної служби в часї мира. Відповідні рекламациї в тім напрямі мусять найти узгляднене. Войскова управа старає ся обмежити число задержаних доповняючих резервістів до найпотрібнійших осіб. Тепер то число виносить кілька тисяч. Правительство знає свої обовязки і оберігає інтереси покликаних та зверне ся знов до войскової управи, і сильно буде старати ся, щоби — як лише умовини користно уложать ся — увільнено і прочих доповняючих резервістів з чинної служби. Незабаром верне до своїх залог кілька батальйонів і тимсамим будуть рівночасно увільнені доповняючі резервісти.

Безнастанні несупокої в Туреччинї уважають в Парижи дуже небезпечними для европейского мира. В Мерсинї тисячі Вірмен благають о опіку і поміч, в Тарзос тритисячна товпа християн єсть без опіки. Одвічальність за антихристияньский рух паде без сумніву на бувшого султана. „Petit Parisien" взиває теперішнє правительство, аби без милосердия перевело реформи в адмінїстрациї і видалило всїх підозрених о прихильність для давного султана. Повинно також строго покарати его дорадників. В той сам спосіб промавляє „Echo de Paris". Европа не робить молодотурків одвічальними за то, що діє ся в Малій Азиї, однако коли правительству не удасть в короткім часї зробити лад, інтервенция держав не минуча. „Eclair" висказує сумнїв, чи молодотурецкий комітет буде мати досить сили, аби здержати розпад держави. — В тій зміві француских поглядів на положенє в Туреччинї — як пише німецка праса — видко вплив Анґлії. Від часу побуту короля Едварда замічено скріплену горячкову діяльність в відділі для справ східних мінїстерства справ заграничних. — Liberte потверджує своє недавне донесенє, що Анґлія і Франция рішили ся поробити в Константинополи дуже рішучі кроки в справі небезпечностий загрожуючих християньскому населеню. Коли би до вісьмох днів турецке правительство не завело ладу, держави готові вмішати ся на власну руку.

Відтак обговорював мінїстер справу відшкодованя для родин покликаних резервістів

На честь погибших.

З анґлійского — Сари Джевет.

(Дальше).

Ветерани бачили ся часто, бо в Барльов всї мешканцї знали ся добре з собою, але коли товариші почали показувати ся, один по другім, прибрані в то, що лишилось їм з мундуру, почули, що торжество було важнійше, аніж спершу гадали і що церемонія помимо своєї простоти, перевисшить величавостию їх ожиданє. Видало ся їм невластивим позваляти собі на жарти, до яких були призвичаєні і витати ся з собою так як кождого дня. Певно що витерті синї мундури і виповзлі шапки мали вигляд досить старосьвітский і бідний. Один з них не мав нічого більше крім заржавілої манірки і карабіна, але носив ті ознаки як сьвятощ на собі. Давно вже зносив свій войсковий мундур, бо був надто бідний тоді, коли відпущено его з войска, аби собі справити цивільний одяг.

Двері церкви отворили ся і ветерани вийшли, зовсїм не осьмілені поглядами мовчаливої товпи. Зійшли із сходів по двох і уставили ся в ряд, так немов би нїхто на них не глядів. Два куляві упирали ся іти як могли найлїпше, але бідний Мартин Тайґ, цілковитий каліка, мусів бути уміщений на найлїпшім візку Генрика Меррілї, в котрім сїв простий, випрямлений, з войсковою поставою, син его старший вів коня.

Позаяк Мартин вже давно не виходив з дому і не показував ся, сама его поява на сьвіжім воздусї обудила загальне зацікавлене. Всї дуже ему приглядали ся і опікували ся ним, навіть такі, котрі нерадо складали свій даток на его удержанє, котрі мали злість до него за негосподарність его жінки і закидали ему, що має за богато дітий; але навіть ті, котрі говорили, що помимо дуже малої пенсиї, яку побирав, помимо потороченої ноги, лївої руки без пальців і ослабленого зору, був вповні спосібний зарабляти на житє своє і своєї родини — так, навіть ті приходили з вічливими словами до него. Без сумнїву, що був лежнем і любив за богато говорити, що его жінка мала поганий звичай жалувати ся, що виглядало зовсїм на жебранину, а було невідповідним до найбільшої степени, а особливо від часу, коли єї сини підростаючи, ставали ся спосібні до працї. Впрочім знали, що мали двох близьких сусїдів, котрі памятали о їх найважнїйших потребах, тому то инші маючи досить своїх власних клопотів, винаходили ріжні причини, аби вимовити ся від допомаганя родинї Тайґ, забуваючи о їх істнованю, або глядячи на них як на лежнів і дармоїдів. Але нїколи не прийшло на гадку косом дивити ся на Мартина того дня, коли він сидячи у візку, показував до сонця трупячо бліде лице, як лице чоловіка довший час замкненого у вязници, і суху свою стать.

Відповідаючи на повитанє, подавав всїм без виїмку і без гніву руку, котра лишилась ему цїла. Подавав єї тим, що памятали і тим, котрі забули як о хоробрім его поведеню під Фредерікcбурґ так і о теперішній его нужді в Барльові.

Генрик Мервіль позичив собі прапор стражників в Альтон і ніс его гордо перед собою. Було їх вісьмох людий, ідучих по двох, в віддаленю одні від других, щоби видавав ся довший. Трубач і добуш прилучили ся до них і малий похід розвинув ся поволи, творячи незвичайне пятно на тлї звістного всїм окруженя і краєвиду; краски червона, синя, пересували ся посеред сьвіжо з'ораних піль і гаїв, вкритих пучками нерозвитого листя, в рамах ланьцуха гір, що рисував ся блїдо у віддаленю, під голубим небом, засїяним білими, весняними хмарками. Подібні походи стають ся з року на рік чим раз торжественнїйші і не мине богато літ, заки малі діти побачать послідний такий похід. Поважні стати мужчин, відновлена воєнна товариськість, живійші удари сердець переповнених спомином, зворушенє тих, котрі не один біль в серци носили, а котрий тепер стає їм живо перед очима: всьо складало ся на то, що торжество стало ся величавійше і сумнїйше.

Отже кождий був зворушений, не дуже знаючи длячого, коли чув безнастанне гранє трубки, з котрою мішали ся удари бубна, між тим як по тихій улици в Барльов маширував гурток старих вояків. Нїхто о них не думав як о простих сусїдах, знакомих від давна; нї, була то решта войска, яка спасла вітчину: они виставили на небезпечність своє житє з

і заявив, що войскова управа видала найостріїші інструкциї в справі переведеня тих полекш. Коли би справа ще проволікла ся або були непорозуміня, то все те направить ся в кождім случаю.

Що до наглячих внесень, заявляє мін. Ґеорґі, що наглячому внесеню пос. Кіярі-я і тов. не має що закинути, за те внесенє социялістів стає по части безпредметове через увільненє резервістів і відповідні підмоги для родин покликаних. На внесенє, щоби сейчас відкликати доповняючих резервістів, правительство тепер не може згодити ся зі згаданих причин.

В дальшій дискусиї промовляли всї бесідники за як найскоршим розпущенєм резервістів домів, в інтересї їх родин.

Наглячість внесеня відкинено.

На тім засїданю зачала ся дискусия над другим наглячим внесенєм, а то в справі управи цукрових буряків. Дискусиї не покінчено і она буде вести ся дальше на завтрішнім засїданю.

До „Berliner Tageblatt-у“ доносять з Константинополя: Военний суд розвиває дальше енерґічну дїяльність і має в своїх руках займаючі подробиці о шпигуньскій службі за часів Абдул Гаміда та о участи бувшого султана в реакцийних замахах послідних днів. Войскове правлїнє причинило ся в дуже значній мірі до втихомиреня в Константинополи. Солуньска жандармерия в одиім тиждни завела в столици такий лад, якого перед тим нїколи там не було. Скількість злочинів дуже зменшила ся, розоруженє населеня відбуває ся без перепони. Всї особи без заняття відставлено до їх місць уродженя, а чужинців видалено за границю.

Який настрій панує в Альбанії, видко з поголоски, немов би улюблений син султана Абдул Гаміда Бурхан еддін пропав без вісти і мав удати ся до Альбанії, аби там викликати ворохобню против молодотурків. Приятелі усуненого з престола султана пересьвідчені, що князь Бурхан еддін появить ся вскорі серед них і роблять всякі приготовленя, аби підперти его наміри та займити Солунь і увільнити Абдул Гаміда.

Вісти о положеню в Малій Азиї звучать спокійнїйше. — В Аданї войска завели лад і потягнули до одвічальности виновників різнї Вірмен.

Новинки.

Львів, дня 10-го мая 1909

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский виїхав вчера вечером зі Львова в цїли оглядженя сторін навіщених повеню.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс люстратора лісів, Ів. Бельовского з Доброгостова до Львова, а управителя лісів і домен державних Ів. Ладенберґера зі Львова до Доброгостова.

— **Баталїони пionірів,** стационовані в місцевостях, де нема великих рік, будуть як що року так і тепер перенесені на 6 недїль в липни і серпни над Дунай. В наслідок того перемиські баталїони пionірів будуть на той час переміщені ч. 10 до Гайнбурґа а ч. 11 до Мавтерн.

— **Читальня „Просьвіти“** у Корчині руст. уладжує в дни 16 мая с. р. вечерницї в честь Т. Шевченка. На се сьвято маємо честь запросити доокол ичну інтелїґенцию і хв. товариства. — За комітет: Гринь Безушко, голова. Василь Румець, скарбник.

— **Тучі, гради і повени.** До вістий поданих в попередних числах додаємо ще слїдуючі: Днїстер під Самбором вилив онтогдашної ночи, а вода сягала аж до моста. Доохрестні поля і сїножати позаливані. Комунїкация з Підбужом перервана. Тепер вода вже опала. Так само вилив Днїстер під Галичем і многі сола стоять там під водою. Дорога з Галича до Станиславова представляє одно величне озеро.

Страшна туча навістила сторони Тернополя, Збаража і Ходачкова. В Шляхтинцях і Курниках залила вода городи і сїножати та замулила всю городовину. В Купчинцях вдарив грім в хату Василя Мороза, пробив кришу, стелю і стїну і на тім скінчило ся, бо на щастє нїкого не було в хаті. В середу вечером пересунула ся страшна туча понад Денисовом. Вихор виривав величезні дерева з корінем. Найбільше потерпіли хати і будинки господарскі, з котрих деякі порозривало і рознесло так, що лиш місце лишило ся, де они стояли. З сильнїйших виривав сніпки зі стріхи та валив комини. Будку зелїзничу коло Денисова рознесло зовсїм, а з магазину зелїзничого зірвав вихор бляху, котрою дах був покритий.

В середу в ночи страшна туча навістила Збараж. Громи били за громами і настала така злива, що ріка Гнїзна і став так прибули, що вода остаточно прірвала греблю і залила дорогу на на „Пригородок“ і кілька хат стоячих близько ріки. Стан води був так високий, що плила навіть понад т. зв. „Чорний міст“. Бернардиньску луку зовсїм залило, а вода добула ся аж до монастирского города. В декотрих домах люди пересиділи цїлу ніч в страху.

З Ходачкова Вел. доносять: Дня 5 с. м. около 4 год. по полудни повисли були чорні величезні хмари над Ходачковом і сусїдним Денисовом, Купчинцями, Городищем, Настасовом і Козовою. Зачало страшно блискати і гриміти, а відтак настала така буря, що ломила дерева в половинї і виривала з корінем. Будинки на фільварку, відбудовані по подібній торічній бурі, знищило зовсїм, богато хат і магазин зелїзничий рознесло, дах на стациї зелїзничій зрупило з вязаня на метер, а бляху зірвану з даху занесено на кількасот метрів далеко в поле. Межи Денисовом, а Слободою понищило богато будок зелїзничих а Денисів і Слобода виглядають тепер як по землетрясеню. Вихор був так сильний, що перевертав людий в поли; два вози вертаючі з поля перевернуло разом з кіньми до рова, причім одного чоловіка сильно потовкло. Рівночасно став падати густий і грубий град і знищив засїви, котрі по части досить красно виглядали.

— **Дрібні вісти.** Славнозвістний наш артист співак оперовий Модест Менциньский перед своїм виїздом до Америки загостить в дорозі зі Штокгольму до Львова і виступить тут на прощанє з рускою публикою в концертї, який відбуде ся в перших днях червня. Уладженєм концерту займає ся „Львівский Боян“. — Є. Архипенко, редактор київскої часописи „Українське Бжільництво“ приїде з кінцем сего місяця до Галичини, щоби тут познакомити ся з галицким пжільництвом, а відтак поїде в тій самій цїли на Буковину. — На Україні вигинуло через зиму поверх третина пасїк. У одного пасїчника остали ся з 75 пнів лиш 4 живі. — Під вагон електричного трамваю впав онтогди вечером Іван Кущ, зарібник з Бібрки. На щастє моторовий вдержав віз ще в пору і Кущ лиш потовк ся і покалїчив ся. Причиною сеї пригоди було, що Кущ ішов краєм тротоару посовгнув ся і впав під над'їзджаючий вагон. — Щез без слїду 15-лїтний Оттон Барц, ученик II кл. школи реальної вийшовши перед тиждием з інтернату Николая Рея у Львові. Причиною втечі була зла нота. — Втекла з дому родичів 18-лїтна Катерина Заплацїньска забравши на дорогу з куферка 80 К. — Дня 5 с. м. виїхав з Буська до Львова Іван Шабат, 20-лїтний син господаря Яцка і доси там не вернув. — Вчера рано о 4 год. напав вахмайстер 11 п. уланів Ґоттель Кріч на вертаючого домів зарібника М. Коча на ул. Рейтана і без причини порубав его шаблею. На крик пораненого надбіг полицаян і арештував вахмайстра та відставив на одвах. Порубаному подала поміч поготівля ратункова.

— **Як затягає ся довг на чужу каменицю** або обманьство на великі розміри. В львівскім суді карнім веде ся слїдство в справі витуманеня 10.000 корон, а віби то позичених на — чужу каменицю. Доси арештовано Вінкентия Бельского, міского огородника і якогось техніка чи інжинера Вляшка в Тишині, котрий давнїйше перебував у Львові, а котрого по арештованю приставлено до Львова, але по двох днях випущено на волю. Дальше вмішані в ту справу др. Зиґмунт Мотилевский, професор II. школи реальної, на котрого каменицю при ул. Глубокій ч. 9 мавтій довг затягнув і на ній заінтабулював ся, властитель бюра ранень „Меркур“ Войтович, пані Мотилевска і якась пані Мальковска, капіталїстка з Тернополя, котра позичила гроші на каменицю. Ся сензацийна справа представляє ся як слїдує:

П. Мальковска за порадою і посередництвом п. Войтовича оголосила в грудни в ґазе-

---

оружием в руці, той потяжкий Джон Стовер, так само як бідолаха Джессі Дін, ні менше ні більше як инші. Менше о те, що цїлий довгий рік не звертало ся на них уваги, що були калїками, що фільварки їх були одних нужденні, а других порядно забудовані.

Малий відділ посував ся наперед; візка були напхані людьми, а всї, котрі ішли пішки, ступали за візком Мартина Тайґ. Можна би гадати, що то був похоронний похід; дорога була недалека, але довгий движимий ряд походу посував ся поволи, приноволений приміно вати свої кроки до кроків кулявих ветеранів.

У вікнї одного з домків над дорогою сиділа стара женщина, одіта в старосьвітску стару одіж і білий чепець, котрого твердий край стискав довкола еї винищене, блїде і висхудле лице. Довго вже гляділа з нетерпеливостию і непокоєм, висилаючи зір поза корчі рож і бозу з чолом притисненим до шиби вікна. Нагле побачила високий прапор:

— Скоро! Нехай їх побачу! Хочу видіти як будуть переходити — скрикнула, пробуючи встати з крісла, скоро учула відголос трубки.

Женщини, котрі були коло неї, повели еї до дверий, піддержуючи старушку з обох сторін, аби могла стояти. Була вже стара, коли розпочала ся війна; виправила на поле битви двох синів і двох внуків; не полишив ся їй вже нїхто... Коли ветерани наблизили ся, випрямила свою згорблену стать до гори, немов би була молода. Трубач і добуш задержали ся нагло а прапор похилив ся. Не уважала на то, але еї погаслі очи заблисли, а відтак наповнили ся сльозами, коли ту саму почесть віддано гробам погибших.

— Дякую вам, хлопці, дякую! — скрикнула дрожачим від старости і зворушеня голосом, між тим як присутні хором віддали їй честь.

Оклики повторила цїла товпа в честь бабки Дестер, котра стояла в дверех серед корчів рож і бозу. Була то одна з найкрасших хвиль того дня.

Кількох старців, що були в домі убогих, ждали також на похід. Малий синок дозорця, знаючи, що має бути якесь торжество і не здаючи собі добре справи, що оно має значити, причепив до горішного вікна дому свою хоругонку, котру мав до забави, де мала вигляд хорошого цьвіта, виростаючого посеред сїрих мурів і дощок. Була то одинока прикраса, яку ветерани добачили на своїй дорозі і задержали ся, щоби еї повитати, заки розийшли ся ідучи до закутка, де поза стодолою, належачою до дому убогих, було кладовище людий бідних, могили, на котрих нема нїяких назвищ.

Закоподїло глубоке мовчанє, між тим як Аса Бравн пішов до візка, на котрім сидів Мартин Тайґ, аби взяти звідтам дві хоруговки, котрі разом з Джоном Стовером вкопали в землю. Знали они добре, де суть могили, бо визначено їм окреме місце з огляду на заслуги тих, що там лежали, що сьвідчило о вмімкових виглядах і ніжности із сторони громади. Еб Мунзон і Джон Тайґ були отже почтені так само як инші. Але американьскі барви маяли у вітрі над несподївано там найденими прехорошими китицями з весняних цьвітів... Стовер і его товариш перекинули ся значучими поглядами, не перестаючи співати жалібних пісень, а відтак зложили свої китиці бозу при хороших цьвітах.

(Конець буде).

тах, що готова позичити 10.000 кор. на гіпотеку. На то оголошенє явив ся в бюрі п. Войтовича якийсь пан і представившись яко др. Мотилевский та предложивши всілякі папери на доказ, що то він єсть властителем згаданої камениці, хотів на „свою" каменицю позичити згадану суму. Остаточно інтерес залагоджено в канцеляриї нотаря п. Завадского, де при помочи фахових сьвідків, котрі підписали, що знають особисто дра Мотилевского, — хоч поправді ніколи єго й на очи не бачили — суму 10.000 кор. зовсім законно загіпотековано на каменици дра Мотилевского.

В тім часі др. Мотилевского навіть не було у Львові; він від довшого часу перебував в Берні на Мораві. Стало ся случайно так, що оден з єго свояків переглядав книги гіпотечні в суді і там добачив довг загіпотекований на каменицю др. Мотилевского і дав єму о тім знати. Др. Мотилевский віднїс ся зараз до свого адвоката др. Шеліґи а рівночасно зробив і донесенє до поліциї, котра пошукуючи виновника, переслухала і арештувала Бельского, котрий перед кількома роками одержав був посаду міского огородника. Підозріне звернуло ся головно против Бельского длятого, що він був адміністратором камениці др. Мотилевского, а показало ся також, що він підписав др. Мотилевского на судовім рецепісі від повідомленя о інтабуляциї; та й сьвідки, котрі в сій справі сходили ся з тим ніби то др. Мотилевским, пізнали в нім або таки зовсім рішучо Бельского, або казали, що він дуже подібний до давного Мотилевского.

Бельский однак випирав ся всякої вини і підняв ся навіть сам вишукати виновника, бо казав, що навіть єго знає. Єсть то якийсь Влящек, котрий давнійше мешкав у него. То Влящек виманив гроші на чужу каменицю а він Бельский не зробив о тім донесеня лиш длятого, щоби не знищити Влящка, котрий казав, що з тими грішми поїде до Монте Карльо і буде там грати в ролету і певно виграє, бо вже винайшов спосіб до того. Влящек коли ходив до Войтовича, перебрав ся за Бельского та викрав єму папери, що відносять ся до камениці. Спроваджений з Тішина Влящек не знав о всім нічого і аж в суді довідав ся, о що єго підозрівають і чому єго арештовано. Єго випущено длятого яко невинного на волю а Бельского задержано в арешті і тепер веде ся слідство дальше.

— **Красні образи для руских родин.** Львівска „Достава" поступила в сповнюваню своєї задачі знов о оден ступінь наперед. Від давна давав ся відчувати у нас брак гарних і дешевих релігійних образів, пригожих для народа. Наші люди купували їх звичайно по ярмарках або відпустах, і набували вироби гидкі, без ґусту і змислу, а нераз й противні духови нашого обряда, котрі хиба лиш безобразили їх комнати і зовсім не були спосібні підносити релігійного духа. Мало що ліпше стояло оно в домах інтеліґенциї, де також тяжко було стрінути щось ліпшого. Наша „Достава" уважала своїм ділом зарадити і сій потребі рускої публики і спровадила з заграниці великий вибір релігійних образів, олійних друків, для окраси наших комнат. Одні образи суть великі, прегарно виконані, знимки з творів найперших артистів сьвіта; они призначені для вибагливої публики і уложені в величавих рамах можуть послужити для окраси лучших сальонів. Виставлені від кількох днів в вікнах „Достави", звертають увагу львівскої публики. Другі образи суть менші, але також красні, і можуть надаватись і для інтеліґенциї, а заразом і для селян і міщан. Ціна їх аж дивно мала. На сі дешевші образи звертаємо особенно увагу нашого духовеньства, а іменно з того взгляду, щоби старали ся допомочи своїм вірним до їх набуваня. Се красні річи, що можуть справді підносити релігійного духа в родинах.

Розуміє ся, що спроваджуванє тих образів в поодиноких штуках не виплатилось би ні для торговлі, ні для сторін. Та тут був би ось який легкий спосіб: Сьвященики могуть зарядити, щоби братска каса замовляла їх в більшій скількости (40 примірн. і висше) і ширила їх дальше між вірних. Нарід прийме певно сю прислугу з великим вдоволенєм та розбере скоро і радо гарні образи. Під сим взглядом зробив я перед роками малий досьвід і можу єго всім поручити. Їдучи раз на Великдень в одно мале місточко, взяв я з давної торговлї Димета з яких 50 образів, олійних друків, і показав їх по богослуженю народови. І хоч ціна їх була нерівно висша від теперішних в „Доставі", люди рвали ся над ними і розібрали їх в одну мить. Так можна би поступити по всіх парохіях. Діло отже зовсім легке: і братска каса нічого на сім не потерпить а сповнить еще красну релігійну місию в народі. Розуміє ся, що в звязи з образами треба замавляти для людий також дешеві рами враз зі склами, бо лиш в такій цілости зможуть образи надаватись до своеї служби, тай вийдуть певно дешевше, як при окремих закупнах рам. Гадаю, що наше духовеньство і церковні брацтва повинні би радо занятись сим ділом і ввести вже раз красші образи в наші рускі родини. Сальонові образи коштують після величини, 100 × 85 центиметрів (вдовж і вшир) без рам, 12 до 25 К, а в рамах доходять на 30 до 80 К. Чим дорожші рами, тим ширші, красші і величавійші. Дешевші образи мають міри 74/56 цм., 65/43 цм., 52/40 цм. і 43/33 цм. і коштують без рам від 60 сот. до 2 К. Ціна дешевших рам зі склом вийде на 3 К і підносить ся відповідно до їх величини і краси на кільканайцять корон. — *Свій.*

Господарство, промисл і торговля.

— **Оповістка.** В „Ґазеті львівскій" оголошує ц. к. Дирекция зелізниць державних у Львові розписанє оферт на будову триповерхового мешкального дому для урядників ц. к. зелізниць державних при улици Глубокій у Львові.

Оферти належить вносити найпізнійше до 21. мая 1909, до 12 години в полудни.

Близші условія і пляни будови можна переглянути у відділі для будови і консервациї в будинку ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Львові, II. поверх, двері ч. 207. Там можна також дістати формулярі на оферти і приписи що до їх вношеня.

Львів, в маю 1909.

Ц. к. Дирекция зелізниць державних.

Телеґрами.

Атини 10 мая. Приїхали тут англїйска королева і цариця-вдовиця.

Тегеран 10 мая. Шах іменував новий лїберальний кабінет. Дав ед Давлех став знову міністром справ заграничних. Шах поручив командантови войск в охрестности Тебріса, щоби розпустив войско.

Тегеран 10 мая. В звязи з утворенем нового кабінету шах видав дві проклямациї. Одна заповідає призволене на конституцию, друга амнестию для політичних злочинів.

Петербург 10 мая. Порішене кризи ще не наступило. Зачувати, що закон в справі маринарки доси не одержав санкциї. „Слово" доносить, що Ґоремикін, котрого найбільше наводять яко наслїдника Столипіна, одержав у Вісбадені зазив, щоби приїзджав до Петербурга.

Константинополь 10 мая. Головний комендант войск Магмуд Шефкет заявив, що тутешна залога буде складати ся з 16 ново уформованих баталїонів, в тих 8 вже уформовано а формация прочих наступить небавком.

Москва 10 мая. (П. А.) Вчера відбуло ся тут відкрите памятника Гоголя в присутности представителя царя, властий, численних депутаций, між иншими з Німеччини, Франциї, Анґлії, Австриї, Швециї, Голяндиї як також численної публики.

Петербург 10 мая. Панславістична часопись „Вечер" доносить, що більшість ожиданих в Москві з нагоди Гоголівского торжества славяньских гостий з заграниці не прибула. Польске товариство лїтературске заявило, що в виду пануючого серед Поляків пригноблення, не може брати участи в московскім торжестві.

Рим 10 мая. На стациї Транстевере впала в ночи льокомотива пересуваюча вози на надходячий поїзд особовий. В наслїдк того машиніст згинув на місци, а двох людий зі служби і двох подорожних поранило легко.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**$^{\underline{30}}$, 5$^{\underline{50}}$, 7·25, **8**$^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8**$^{\underline{40}}$, 9$^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2**$^{\underline{15}}$, 5·40, 10$^{\underline{30}}$.
З Черновець: **12**$^{\underline{20}}$, 5$^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **2**$^{\underline{05}}$, 5·58, **6**$^{\underline{40}}$, 9$^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11$^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9$^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10$^{\underline{12}}$.
З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), 9$^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), 8$^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8$^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9$^{\underline{35}}$.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9$^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9$^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10$^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11$^{\underline{45}}$.
З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**$^{\underline{45}}$, 3$^{\underline{50}}$, **8**$^{\underline{25}}$, 8·40, **2**$^{\underline{45}}$, 3·30 *), 6$^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8$^{\underline{00}}$, 11$^{\underline{10}}$.
До Черновець: **2**$^{\underline{50}}$, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6$^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї
До Стрия: 7·30, 1·45, 6$^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10$^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, 7$^{\underline{10}}$, 11$^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6$^{\underline{30}}$.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8$^{\underline{29}}$, 11$^{\underline{32}}$.
До Вовкова: 5$^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).